

SZABÓ LACI - EMLÉKEK

**„Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent.”
(21. Zsolt. 5)**

Tartalom

BEVEZETŐ.....	3
SZABÓ LÁSZLÓ EMLÉKÉRE – BÁNHIDAI CSILLA	5
IN MEMORIAM SZABÓ LÁSZLÓ – CSÁNY BÉLA.....	6
LEGENDA – CSILLAG PÉTER.....	8
ÉRZÉSEK ÉS SZERVEZÉSEK – DÓZSA GERGELY	10
HIÁNYZOL, LACI! – FEHÉR KRISZTIÁN	11
MEGEMLÉKEZÉS SZABÓ LACIRÓL – FERENCZINÉ SZARVASHEGYI KATALIN ÉS FERENCZI PÉTER.....	13
HALLÓ, SZIA LACI! – HKOVÁCS JUDIT	15
LACI A VERSENYTÁRGYALÁSON – ILLÉSSY ÁDÁM	17
SZABÓ LACIRA EMLÉKEZVE – ILLÉSSY JÁNOS.....	19
A LENGYEL CSALÁD EMLÉKEI – LENGYEL ISTVÁN, LENGYELNÉ BODOR ÁGNES, LENGYEL KRISTÓF.....	21
A LACI – KOLOSSVÁRY JUDIT	22
AMIKOR ÚJRA ÉRIK A FÜGE - MONTY TAYLOR	23
LACI A „SZABADÍTÓ” – LEFKOVICS PÉTER.....	24
A SZOMSZÉDBÓL – PÁSZTOR JUDIT	25
A KIHÍVÁSOKBAN IS BIZAKODÓ - DR. RUDAS LÁSZLÓ	26
EMLÉKEZÉS SZABÓ LACIRA – SCHAUERMANN PÉTER.....	27
A KEVE KÖZÖSSÉGI NAPOK SUGARAI – SCHARLE PÉTER	28
AKI ÖRÖMÉT LELTE A TITKON AJÁNDÉKOZÁSBAN – SIPOS ALPÁR SZABOLCS	30
OTTHONÉRZET-TEREMTÉS MINT SZOLGÁLAT – DR. STEINER JÓZSEF	32
LACI, AZ ÉLETHOSSZIG TANULÓ, RANGIDÓS DIÁK – SZALAI ZSOLT	34
IN MEMORIAM SZABÓ LACI – TOMKA JÁNOS	36

LACI, A CSALÁDOK ANGYALA – UJVÁRI ENIKŐ.....	38
KÖSZÖNET-MORZSÁK, NEKED, A BETHESDÁBÓL - VELKEY GYÖRGY JÁNOS.....	40
SZABÓ LACIRA EMLÉKEZÜNK - DR. VERESS GÁBOR ÉS CSALÁDJA.....	43
SZABÓ LACIRA EMLÉKEZVE - ZAYMUS VINCE.....	45
MELLÉKLETEK	47
1. számú Melléklet – Videó - Szabó László a KEVE Társaságról.....	47

BEVEZETŐ

Megdöbbenő volt a hír a váratlan haláláról, s felemelő volt látni a búcsúztatásával kapcsolatban is megnyilvánuló baráti összefogást, hogy a családján kívül hány és hány szervezet tekinti veszteségnek Laci távozását.

Nehéz tudomásul venni, hogy nem jeleníti meg már tovább azt az önzetlen segítőkészséget, kreatív megoldások kivitelezését, amellyel kéréseinkre minden alkalommal reagált, sőt sokszor már a kérést megelőzve, önként jelentkezett.

A kötet szerkesztése során beérkező írásokat olvasva – akárhányszor is olvastam azokat újra – mindet megkönnyeztem.

Köszönetet mondok mindenkinek, aki a felhívást olvasva vállalta és közreműködött, hogy a „saját élmények” ebben az un. online emlékkönyvben megjelenjenek.

S ezzel az érzéssel indítom útjára ezt az emlékgyűjteményt, hogy nem Szabó Lacinak állítunk itt csupán emléket, hanem egy Isten dicsőségére élt életnek.

Hálával ajánljuk az emlékkötetet

- elsősorban Szabó László Családjának, feleségének Juditnak, és gyermekeinek, Daninak és Noéminek,
- a Bringóhintó minden Munkatársának,
- minden családtagnak, barátoknak, ügyfélnek, akik ismerték, szerették és emlékeket szeretnének megőrizni Laci életéről, barátságáról, munkásságáról, kapcsolatairól és szeretetteljes tevékenységéről.

Szegényebbek vagyunk, hogy nincs köztünk Laci, de gazdagabbak azzal, amilyen példát és mércét állított elénk.

Laci az a személy volt, aki jutalmát, koronáját nem vette el a földön, és hisszük, hogy most méltó helyen szolgálja tovább Isten dicsőségét, a mennyei hazában.

Hálás vagyok Istennek, hogy testvérünk Szabó László – Laci – életében kifejezte, közvetítette a szeretetet, amit ő is kapott, ahogy olvashatunk is erről a következő megemlékezésekben.

Laci hihetetlenül sokszínű, kiterjedt és mégis mély és őszinte barátságokra épülő kapcsolatrendszere és munkássága, amely egyben szolgálat is volt - olyan élő szövetet alkotott, amely az Isten iránti alázattal és az emberek iránti szeretettel volt - és maradt - átszőve.

Ennek a “szövetnek” a megjelenítése és példaként történő bemutatása a célja ennek a gyűjteménynek.

H. Kovács Judit

Budapest, 2021. május

Közlemény:

A megemlékezések szerkesztését, gondozását és online megjelentetését a KEVE Társaság vállalta fel.

A kötet Szabó László felesége, Szabóné Ónodi Judit hozzájárulásával jelenik meg, a KEVE Társaság gondozásában, a www.keve.org honlapon lesz elérhető.

Azok, akik még szeretnék saját emlékezésükkel bővíteni a kötetet, kérjük, küldjék meg azt a KEVE Társaság e-mailcímére: mail.keve@gmail.com

Az online gyűjteményt alkalmanként frissítjük majd az újabb írásokkal.

Szabó László emlékére – Bánhidai Csilla

Lacival a barátságunk még a múlt évezredben kezdődött. Először turizmus szakmai körökben találkoztunk, majd később a KEVE előadásokon. Szorgalmazta, hogy a Társaságnak ne csak az előadásai járjak, hanem lépjek be a tagjai sorába. Így lett a KEVE Társaságba való 2001-es belépésem egyik ajánlója is. Az elmúlt bő 25 évben életünk több területen is kapcsolódott, visszaemlékezve jó volt felidézni azt a sok találkozást, beszélgetést, nevetést, utazásokat – amiben részünk volt. A KEVE Társaság eseményei sok közös emlékünket őrizi.

Ezek közül mégis a legkedvesebb emlékem Lacival, amikor az életem egyik legfontosabb döntésének eseményén jelen lehetett és velünk együtt örült.

Hálás vagyok Istennek, hogy Lacit barátomként ismerhettem, tisztelhettem. Hiányzik!

Emlékeimben őrzöm mosolyát, vidám és kedves természetét.

Bánhidai Csilla¹

¹ A KEVE Társaság Felügyelő Bizottságának korábbi elnöke

In Memoriam Szabó László – Csány Béla

Kedveltem Lacit. Kellemes, jó hangulatú ember volt, élvezetes volt szinte minden találkozásunk. Az ÉRME üzleti hálózaton keresztül jöttünk össze.

Az Ő vállalkozása és a miénk (Don Bosco Cukrászda) sok hasonlóságot mutat, sokat megosztottunk egymásnak gondjainkból, ötleteinkből! Én is szerettem Őt felkeresni az Ő munkahelyén és Ő is gyakran megfordult nálunk a cukrászdában, amikor is hol hosszabb, hol rövidebb beszélgetéseket folytatattunk. Nagyon szerette a pogácsáinkat, de nem úgy, ahogy mi szaggatjuk, hanem apróra szaggatva, jól átsülve. Kezdetben az a kép alakult ki bennem, hogy „nagy” vállalkozó, de később módosult bennem, mert nem nagy, hanem „óriási” volt. Na, nem az árbevétele szempontjából, hanem ahogy azt csinálta.

A téli hónapok – csak úgy, ahogy a miénk is – laposabbak voltak, ilyenkor likviditási gondokkal küzdött, amit gyakran megosztott velem és ebből éreztem, hogy bizalommal van irántam.

Amikor Nála jártam és zajlott körülötte a biznisz, tette a napi teendőit a saját környezetében, a munkatársai között, megfogott, hogy ezt milyen emberségesen tette, érezni lehetett a jó léggört körülötte. Tetszett, ahogy a munkatársaihoz hozzá állt, ahogy beszélt velük.

Amikor viszont látogatott engem a cukiban és szemet szúrt neki valami, ami nem tetszett, úgy tudta azt velem tudatni, hogy szinte még aznap kijavítottuk. Annyira szerényen, segítően tudta ezt megosztani. Hallgattam Rá! Egy apró részlet ugrik be. A mellékhelységben pedálos szemetesünk volt. Miután használta a mosdót, leültünk kávézni és egy kis kertelés után azt mondja nekem. Te Béla, szerintem a budiba ki kéne cserélni a szemetest nyitottra, bedobhatóra, hogy a papír kéztörölt, ha kidobjuk, ne kelljen pedálozni, tudod nekem nem a legjobb a lábam és ez gond volt! Másnap vettem egy olyat és kicseréltem. Jelentéktelen, apró dolog, de ahogy ezt előadta, nekem maradandóvá vált. Volt abban szerénység, szemfülesség, bátorság és őszinteség.

Tudtunk együtt gondolkozni, NAV gondokról beszélni, tapasztalatokat megosztani, valami közös jövőt építeni, aminek sajna az élet véget vetett! Sokat puhítottam fagyi ügyben, hogy csináljunk a bringó tanyán egy kiváló fagyi sarkot, de ennek sokáig ellenállt az Algida érdekek miatt. Biztattam, hogy ami az Algidának megéri az nekünk is meg kell érje. Azután végül kötélnek állt, az idénre terveztük a debütálást, de nem csak a vírus, hanem a Teremtő is közbeszólt!

Nagyon megrázott a hirtelen távozása. Hisszük, s talán már valljuk is, Isten mindig, minden körülmények között a javunkat akarja, de sokszor ezt mi nem érthetjük, hogy hogyan. Egy utolsó vágyára is emlékszem. Nagyon szeretett volna egy Nissan Quashqai-t venni. Meg is rendelte, de a vírus miatt visszamondta. Sajnáltam, hogy nem sikerült, de bölcsnek találtam, hogy meglépte.

Hiányzik a személye nagyon. Naponta, mikor áthajtok az Árpád hídon, mindig gondolok Rá, és fájó szívvel veszem tudomásul, hogy nem csaphatok egy jobb kanyart a Szigetre, beugrani Hozzá!

Isten nyugosztalja, nyugodjon békében!

Csány Béla

Legenda – Csillag Péter

Lacival való kapcsolatom még a múlt évezredben kezdődött. Úgy tudom, hogy a Bringóhintót 1984-ben hozták létre, mi 1989-ben alapítottuk a Legenda Kft-t és indultunk el a „Dunai Legenda” esti városnéző sétahajóval. Egy évvel később, 90-ben indítottuk el a nappali „Dunabella” sétahajó-programot, ami kikötött a Margitszigeten. Noha kezdetben még a pesti oldalon volt a kikötőnk és még nem állt a büszke Bringóvár sem, a Sziget összehozott minket.

Aztán néhány év múlva felépült a „vár” és a kikötőnk odakerült a vár elé, attól fogva szoros kapcsolatba kerültünk, hiszen járatainkkal jó napokon többszáz ember szállt ki a szigeten, akiknek nagy része Bringós vendég is lett. Adva volt a kapcsolat Lacival, Péterrel. A Sziget egész csodálatos lehetőség, hogy egy külföldi, aki kíváncsi ezekre az egzotikus magyarokra egy órányi idő alatt találkozhasson annak lényegével, hogy kik vagyunk. A múlt romjai fölött örömmel játszó gyerekek, a nagyjainkról mesélő szobrok, a természet csöndje és szépsége, mindez a Dunáról érkeve és oda visszatérve. A két legszebb munkahely Pesten a miénk volt, övé a Bringó a szigeten, enyém a Legenda a Dunán.

Ahogy most visszagondolok erre a hosszú időre végtelen hálával mondhatom, hogy szinte nehezen írom le, hogy üzleti kapcsolatban voltunk, pedig ez olyan természetes a dolgok rendje szerint. Kezdetektől kíváncsiak voltunk egymásra. Izgalmas volt, hogy Laci reformátusként, Péter zsidóként én katolikusként szerettem az Istent. Lacival kezdettől nagyon jól megértettük egymást most, hogy igyexem megfogalmazni ezeket a sorokat, nehéz leírni, pedig igaz, hogy rengeteg közös beszélgetésünk nagy része üzleti tárgyalás volt, de nem tudok rá így visszagondolni, mindig örültünk minden ilyen alkalomnak, mert egyetlen eredménytelen tárgyalásunk sem volt, mindig jól jöttünk ki mindketten. A haszonnál is erősebb közös cél az örömszerzés volt. Sokat tanultunk egymástól, konkrétan emléxem, hogy a Legendán a Bringós példa után vezettük be, hogy aki kapcsolatba kerül a vendéggel telefonon az a köszönés után bemutatkozik.

Végig kísértem azt, ahogyan szétváltak, először Péter volt a vezető aztán Laci, aki végül kivásárolta Pétert. Nyilván nehéz idők voltak, ami mögött sok feszültség lehetett. Mindkettőjünkkel bizalmi viszonyban voltam és soha egyetlen panasz, rossz megjegyzés nem hangzott el a másokra, jó erre visszagondolni.

Milyen sokféle volt a kapcsolatunk, erre utal, hogy az első Legendás évek végén rendezett „legendás” záróbulijainkat a Szigeten rendeztük. Idegenvezetőként, külföldi és magyar csoportjaim programszervezőjeként kedvenc és mindig sikeres programjaim egyike volt a bringózás ami a Ferences romok oltalmában különleges meglepetésbe torkollott, helyben sült friss lángos fogadott finom borokkal a sörpadokon. Mindig percre rendben volt minden, biztos lehettem, hogy különleges örömet élnek meg a vendégeim.

Bringós akadályversenyek során mutatta meg a Margitsziget igazi sokoldalúságát, közös dédelgetett kedvencünk volt az „Igazgyöngy a nagyvárosban” szigetet bejáró bringós fülhallgatós séta, benne játékok, fagyis, kávé frissítő, nem lett befutott, sikeres program, de aki részt vett rajta felejthetetlen, boldog órákat töltött a szigeten, és mi is sok örömet, az alkotás izgalmas élményét éltük meg benne.

Úgy emléxem, hogy Lacit én vittem el az Érmébe, ahol ő végig hűséggel és aktívan bekapcsolódott a keresztény vállalkozók életébe, miközben én elmaradtam, nem fért bele az életembe.

Mindig ünnep volt, amikor kerestem őt, amikor egy fiatal a közelemből munkát keresett sokszor küldtem őt biztonsággal és bizalommal Lacihoz, néha igen remek kapcsolat jött létre. Olasz csere fiunk a szórakoztató és szórakozott, eladási csúcsokat döntögető, Cincio.

Fényes szigeti pályafutásának az vetett végett, hogy az egyik hétvégén elfelejtette bekapcsolni a mélyhűtőt... Pótfiunk, Gela, Csabai Gellért, aki feleségével, Szalma Veronikával is a Bringón találkozott, boldog házasságukból 3 gyermekük van.

Amikor családdunkkal, barátainkkal mentünk bringózni, Laci mindig nagyvonalú volt, egy-egy bringóért, tandemért sosem kellett fizetni, ha családdal mentünk, nagyobb társaságaink is kaptak mindig kedvezményt. 2020 október 23.-án felejthetetlen családi születésnapot bringóztunk össze a Szigeten, a Bringóvárban népes családdunkat a „Boldog Születésnapot Andris és Momó” felirat fogadta, biztos voltam a meglepetésben, nem csalódtam soha!

Az az érzésem, hogy ezzel nem csak én vagyok így, Lacinak megvolt ez a kivételes jézusi tulajdonsága, hogy mindenki, aki vele kapcsolatba került jogosan érezhette azt, hogy „csak nekem enged meg ilyet”, „engem szeret legjobban”.

Viszontlátásra Lacikám, ott majd egyszer jól kibeszélgetjük magunkat, addig is azt kívánom, hogy Te is kapj meg minden kedvezményt odafönt, mert Jézus Téged szeret a legjobban!

Így imádkozom Érted és Szeretteidért, történelmet jelentő életművedért a Bringóért, végtelen hálával és szeretettel:

Csillag Péter
(telefonszámom: +36302011073, hogy el tudj érni, ha keresel).

Érzések és szervezések – Dózsa Gergely

Gondolkoztam, hogy mi is az, ami legjobban megfogott Laciban. Mindig öröm volt vele találkoznom, kedves volt és mosolygós, mindeközben gyakorlatias is. Probléma esetén annak megoldására fókuszált, tudott határozott lenni, de mindeközben nagyon odafigyelő, konszenzuserősítő volt. Egyszerre szomorú és vidám is így visszatekinteni – lényre vidámsága és az ehhez párosuló hiány okozta kettősség is itt feszít bennem.

A legjobban mégis az van bennem, hogy mennyire hiteles volt számomra Laci. Hiteles, hogy vidámsága, jó kedélye, alázata, szeretetből fakadó tenni akarása mindig betöltötte a teret. Emlékszem, ahogy a KÉSZ központjában ülünk, KÉSZesek, ÉRMÉsek és még sokan mások Keresztény Szigetet szervezünk. Vagy ahogy Közjó Műhely előkészítő egyeztetésen a Bringóhintó Várban jó kedélyűen beszélgetünk és majszoljuk a finom melegszendvicset a napsütötte teraszon. Vagy valamelyik karácsonyi jótékonyági árverésen találkozunk a Barabás Villában vagy talán a Benczúr Hotelben, ahol Laci az egyik legaktívabb, legjótékonyabb tagjává vált jelenlétével, hozzáállásával.

Ott volt, ahol lehetett tenni másokért és fejlődni - önmagán dolgozni, a világot jobbra tenni.

Számomra különösen hiteles, ahogy a negatív érzéseit is meg tudta élni, kifejezni, ha nem tetszett valami neki és ideges volt, vagy zavarta valami, azzal sem várt egy percet sem, hanem tisztán kommunikálta, hogy ez így nem lesz jó neki, vagy már nem tud valamit megoldani.

Örültem, ha vele dolgozhattam, mert tudtam, hogy számíthatok rá, hogy merre vannak határai és amit vállal azt vállalja, ha pedig gondja van egyből jelzi. Nála az igen az igen, a nem az nem – és még ezt is kedvesen. Azt hiszem, ez mindent elmond ... és több volt az igen.

Laci számomra a derű és a hitelesség, a hiteles érzések (példa)képével él bennem tovább.

Dózsa Gergely - Vezetői Coach, ÉrMe Hálózat

Hiányzol, Laci! – Fehér Krisztián

Lacit 2012-ben ismertem meg a HSM Baráti Körben, majd 2017-ben találkoztunk újra a CSAVE KLUB egyik eseményén. Hamar úgy találtuk, hogy közösek az értékeink és nagyon hamar barátságba fordult át. Gyermekeim is szerették, de ez nem meglepő, hiszen a margitszigeti Bringóhintó tulajdonosaként Laci nekik egy superman volt. Szerettek a Bringóvárba menni, mert ott Lacival le tudtunk ülni egy picit beszélgetni, apró retro édességeket majszolva.

Lacinak köszönhetek több másik barátságot is, amit egy olyan közösségben találtam, aminek a létezéséről nem is tudtam, de Ő hosszas bemelegítő beszélgetés után meghívott egy vacsorára. Az Ő gesztusát aztán továbbadtam egy másik vállalkozó és barátom felé. Lacival 2020 nyarán együtt úsztunk a Balatonban, tekertünk a szigeten. Sokszor jártam Nála barátként, de üzleti ügyben is. *A családjáról úgy beszélt, hogy tudni lehetett, hogy Ők és a munkatársai boldogulása voltak a legfontosabbak számára.*

Az ismeretségi körömben az egyetlen volt, aki nyíltan vállalta, amikor 2020-ban a vállalkozása bajba került és küzdött az emberei megtartásáért és kérte a barátait, ügyfeleit, klubtársait, hogy vegyenek voucher-eket előre. Baráti kötelességemnek éreztem, hogy – mivel engem nem érintett a válság – lehetőségeim szerint vásároljak voucher-eket.

Személyesen hozta nekem el az otthonomig és a jövőbeni üzleti terveiről, újabb beruházásokról beszélt. Irigyeltem a munkatársait és példaértékűnek találtam a vezetői hozzáállását.

A betegsége előtti hétvégén már maszkban és bokarúgással köszöntve egymást, beszélgettünk kicsit, mi fahéjas mogyorót ropogtattunk, Ő a csokibevonatú aszaltgyümölcsre esküdött. Meg is

beszéltük, hogy milyen furcsa, hogy 3 lépésnyiről egymástól kell beszélgetnünk, de elfogadtuk a helyzetet és aggódtunk érte, amikor 2 nappal később a mobilszámát hívva nem Ő vette fel a telefonját és később már csak a ravatalánál „láthattam” újra. Egy nagyszerű ember és barát hagyott úrt bennünk.

Ha egyszer az életemről és az életemre hatást gyakorolt emberekről könyvet írok, akkor Laci több oldalt is kap. Apa-példaként, barátként, partnerként, mentorként.

A CSAVE színeiben kapcsolatrendszerünket latba vetve igyekeztünk minden csatornát megmozgatni, hogy családja, munkatársai a szomorú tény ellenére az üzletmenet folytonosságát biztosítani tudják, hiszen a Margitszigeten csak a Bringóhintó az igazi.

A szigeten az élet megy tovább és mindig is szívesen és szeretettel ülünk ugyanoda, mégis szomorúsággal a szívünkben, bár biztos vagyok benne, hogy fentről ugyanazzal a kedves mosolyával néz le ránk.

(...és visszaolvasva a soraimat rossz érzés, hogy mindezt múlt időben fogalmazom meg.)

Hiányzol, Laci!

Fehér Krisztián

Megemlékezés Szabó Laciról – Ferencziné Szarvashegyi Katalin és Ferenczi Péter

Az első emlékeim (Katica) 1991-1992-re nyúlnak vissza Lacival kapcsolatban, akinek fia éppen azon időszakban lett óvodás korú. Laci az elsők között volt, aki ima és lelki/szellemi támogatást nyújtott egy keresztyén értékrenden és nevelésen alapuló óvoda működtetéséhez. Hite és Istenhez való viszonyulása már akkor, fiatal lányként megragadott és a hitéből fakadó aktív és proaktív cselekedetei követendő példaként hatottak rám. Hiszen neki és feleségének fontosabb volt az, hogy előbb fiát, majd később kislányát is keresztyén környezetben tudja, még azon az áron is, ha az éppen elinduló óvodának még nem volt tökéletesen kialakult pedagógiai programja.

Bármilyen kérdéssel, gyakorlati segítségkéréssel fordultunk felé, Laci azonnal kész volt a megoldásban részt vállalni.

Erre az időszakra esett Laci vállalkozásának beindítása is, ami mind anyagilag, mind a jövőt illetően igen nagy hitlépésnek számított részéről. Csodáltam, hogy saját nagyléptékű-bizonyára Istenben való bizodalmán nyugvó-tervei mellett, mindig volt kapacitása másokra is figyelni, segítő kezet nyújtani örömmel, mosolyogva. Az elmúlt évtizedben bár ritkán futottam vele össze, de akármikor találkoztunk, az önzetlenséget, hitet és derűt mindvégig éreztem, tapasztaltam részéről, egészen célba éréséig.

Családunk életében Laci több formában is nem csak emlékeket, hanem maradandó nyomot is hagyott. Részben neki köszönhetem (Péter), hogy annak idején a KEVE tagja lehettem, ahol a sok éves egyéni és közös szolgálat révén újra és újra összekötődött az életünk. Önzetlenségével és kedvességével számtalan alkalommal bátorított, biztatott, ami mindig rengeteget jelentett. Lendületet adott szolgatársaimnak is, hogy a következő szolgálati lehetőséget is „el merjük” vállalni.

Gyermekeink egész kicsi koruktól tudták ki is a „Bringós Szabó Laci”. Később már fiatal felnőtt fiunk diákmunkát vállalva nála, Laci személyében a korrektségét és a fiatalok felé való bizalmát tapasztalhatta. Számos esetről van tudomásunk, mikor Laci nagylelkű anyagi segítséget nyújtott másoknak, annak ellenére, vagy azzal együtt, hogy neki is megvoltak az anyagi terhei, harcai. Sokszor úgy éreztük, az volt a benyomásunk, hogy a vállalkozása sokkal többről szól, mint arról, hogy akár saját, akár más családok megélhetését biztosítsa.

Az ő „élete álma” az volt, hogy vállalkozásával segítse a hátrányos helyzetű gyerekekkel, felnőttekkel foglalkozó alapítványokat, nevét adja évente többszöri véradás megszervezéséhez, s még több olyan tevékenységhez is, amivel elsősorban Istennek szolgál embertársai javára.

Napjai kemény munkával voltak teljeseek, de úgy ismertük, mint aki úgy futott, hogy a legfontosabb célt ne tévessze el. Futása közben felsegítette a mellette elesettet, bátorította a lemaradókat és vállára vette a kicsiket az élet versenypályáján. Együttérzését, segítőkészségét mintegy 30 éven át tapasztaltuk.

Az úr nagy, amit maga után hagyott a szívekben és e földi életben is. A Margit-sziget számunkra, a családjunk számára összefonódott Laci személyével. Nehéz lesz úgy kimenni újra, hogy már nem futhatunk vele össze. Az emlékeinkben Laci kedves mosolyával, derűs, szeretetteljes tekintetével marad meg.

Úgy képzeljük őt magunk előtt, mint aki a célban vár minket, akik ismertük és szerettük, s szeretettel bátorít bennünket egy olyan földi életre, aminek végén mi is elmondhatjuk, amit ő:

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” (II. Timóteus 4,7)

Ferencziné Szarvashegyi Katalin és Ferenczi Péter

Halló, szia Laci! – HKovács Judit

Lacit bármikor felhívhattam, s ha nem vette fel, akkor biztos lehettem benne, hogy vissza fog hívni.

Mindig számon tartotta a kéréseimet, imakéréseimet, sőt ő érdeklődött és emlékeztetett rá, hogy ott tartja azokat Isten előtt, legyen az betegség, reménység, aggodalom, személyes vagy akár közösségi ügy.

Úgy kérdezett, hogy megtisztelve éreztem magamat, mert azt feltételezte, hogy tudom a jó választ. Majd az ezt követő beszélgetésünk során kiderült, hogy a kérdései mögött hatalmas tapasztalat és tudás van, amit nem akart másra rátukmálni, de ha érdeklődés fogadta, örömmel osztotta meg azt. Hátha más is tudja használni.

Egyáltalán, örömmel osztott meg mindent másokkal, ha szükségét látott, vagy ha meglepetést és örömet tudott okozni. Legyen az szervező munka, asztalközösség, kemény fizikai munka, vagy akár ajándékozás, adományozás, hálaadás és közbenjáró imádság, anyagi vagy szellemi közreműködés.

Mindig kész volt adni. Adni magából, mert tudta, hogy nem az övé, hanem ő is kapta, nem a tulajdonosa, hanem sáfára, kezelője. Adni mindent, amivel rendelkezett, hogy tovább adja azt, ami csak rá van bízva, és mint aki tudja, hogy igazán úgyis csak azt „birtokolhatja”, amit oda tud adni másoknak.

Laci odaadta.

Örömmel osztotta meg az információit, a közösségi alkalmakat és kapcsolatokat – legyen szó üzleti vagy missziós társaságokról. Beavatott tapasztalatokba, bemutatott egymásnak embereket, közösségeket, amelyekből aztán gyümölcsöző partneri kapcsolatok születtek. (ÉRME, FA, KEVE, Három királyfi – három királylány, Mbj, GLS, Legenda, CSAVE ..., és sorolhatnánk)

S hiszem, hogy azok, akik e sorokat olvassák, azok számára mind tartalommal telnek meg az itt felsorolt mozaikszavak.

Igazi hídépítő volt – az emberi kapcsolatokban, legyen az szociális segítő szolgálat, családi vagy felekezetek közötti közösségi, kulturális, gasztronómiai vagy turisztikai program.

Hídépítő a felekezetek között, generációk között, a spirituális lét és az emberi élet materiális dimenziói között is.

Így tudta például szeretni és szerettetni egyaránt a zenét, a lelki közösséget - imádságban, közösségben - és a kulináris élményeket egyaránt. Lett légyen az egy adventi hangverseny áhítata, nemzetközi vezetői konferencia (GLS), vagy házi pálinka, vörösbor és békési kolbász vagy halászlé főzés – kóstolgatás.

Gyakran előfordult - KEVE vezetőségi vagy valamilyen programszervező csoportülés alkalmával -, hogy egy – egy szál virággal érkezett a hölgy résztvevőket köszöntve, számára ez egy természetes gesztus volt, úgymond a „belépő”.

No és a viccei. Azokat is megosztotta.

Ezzel is megadva a terhek alóli felszabadulás lehetőségét, de nem elfedve a helyzet komolyságát. Sőt! Szarkazmusával inkább rávilágított egy – egy visszás helyzetre.

Nem szégyellte az un. „buta” kérdéseket feltenni, felvállalta mások nevében is, de soha nem volt bántó vagy kellemetlen. Egyszerűen bátor volt megfogalmazni azt, hogy kíváncsi, hogy mélyebben, vagy közelebről érdeklí a téma, elsősorban az, amit ő is tovább tud adni és ez által másokat gazdagítani. Legyen az a magánéleti kapcsolataiban vagy a céges „Bringós” családjában.

Úgy volt önzetlen, hogy közben szem előtt tartotta a vállalkozása, a kollegái, a barátai, a közösségek tagjainak az érdekét is.

Úgy emlékszem Lacira, hogy ez az őszinte kíváncsiság és az örömszerzés volt a motivációja.

Szegényebbek vagyunk, hogy nincs köztünk Laci, de gazdagabbak azzal, amilyen példát és mércét állított elénk.

Szia Laci, hiszem, hogy most te már az Örök Hazába érkeztél, és ott is munkálkodsz.

Hiszem, hogy találkozunk és Bringózunk majd ott, az aranyutcákon!

H. Kovács Judit²

² KEVE Társaság volt elnöke és vezetőségi tagja

Laci a versenytárgyaláson – Illéssy Ádám

Szabó Laci barátunkhoz kötődő sok-sok kedves emlék közül különösen is egyre, a sok évvel ezelőtt a KEVE Gerlóczy Reggelin elmondott bizonyágtételére emlékezem vissza szívesen. Mert ez oly jellemző volt egész lényére, értékeire, hitvallására.

A KEVE Társaság a vezető beosztásúak és az általuk képviselt üzleti környezet Bibliához való kapcsolatával, kapcsolódásával foglalkozik. Élhetünk-e, és ha igen, akkor hogyan élünk az üzleti életben Istenhitben, a Biblia alapján?

A KEVE Gerlóczy Reggelik alkalmain Laci barátunk szinte mindig jelen volt, és hozzászólásaival minden alkalommal kedvesen, lelkesítően, de határozottan a keresztény – pontosabban a Biblia - értékrendjén alapuló véleményének és biztatásainak adott hangot.

Az egyik alkalommal Laci vezette fel és tartotta a megbeszélendő témát, melyben azt kérdezte, hogy az üzleti élet mindennapjaiban mennyire hagyatkozhatunk a Gondviselő Atyánkra olyan helyzetekben, amikor láthatóan erős és befolyásos versenytársakkal állunk szemben, valamint talán a döntéshozatal sem mondható pártatlannak.

Lacit erre a témára a szívéhez közelálló, szinte saját gyermekeként kezelt és vezetett vállalkozása, annak sorsa ihlette. Ismeretes, hogy az általuk nyújtott szolgáltatás létezésének alapját egy területhez kötődő működési engedély jelentette. Ettől függött a vállalkozás, mely engedélyt versenytárgyalás keretében, időszakonként kellett megújítania.

Laci egyébként mélyen a szívében viselte nem csak a vállalkozása üzletmenetét, hanem az alkalmazottai anyagi és létbiztonságát is. Sőt az alkalmazottak lelki fejlődésére, hitre jutására, ill. annak erősítésére is nagy gonddal ügyelt. Így például, amikor a KEVE Akadémia kétéves képzése megindult, három munkatársával együtt iratkozott be és járta végig a foglalkozásokat.

Laci szívének eme oly kedves vállalkozását kellett tehát képviselnie a működési terület használatáért kiírt versenytárgyaláson. A tét a „minden vagy semmi” volt. Laci helyzete reménytelennek látszott a tőkeerős, a lobbizás területén is járatos versenytársakkal szemben.

És Laci biztató tanításul elmesélte nekünk azt, hogy reménytelennek tartott helyzetében hogyan fordult segítségért az Úrhoz, hogyan bízta rá magát és vállalkozását a Gondviselő Atyjára teljes szívvel, kizárva mindenfajta hátszél vagy lobbizási tevékenység igénybevételét. Tiszta lélekkel, hatalmas és igaz bizalommal, az Atya akaratában pedig már előre megbékélve ment el így a versenytárgyalásra.

A tárgyaláson pedig csoda-csodát követett. Végül is Ő nyerte meg a területet, és így a cége fennmaradását. Mindezt Laci úgy mesélte el, mintha ez egy könnyű kötelessége volna minden felelős vezetőnek. *Saját maga számára egyáltalán semmilyen dicsőséget nem tulajdonított, hanem az Úrban bízott. Annak az Úrnak volt hálás, aki élő és ható a mi mindennapjainkban is, úgy a magán, mint a céges ügyeinkben egyaránt.*

Hát ezt a lelkületet és példamutatást adta és hagyta ránk Laci barátunk ...

Illéssy Ádám³

³ A KEVE Társaság vezetőségi tagja volt

Szabó Lacira emlékezve – Illéssy János

Nem tudom pontosan felidézni, mikor találkoztam először Lacival. Valószínűleg az egyik korai KEVE nagyreggeli lehetett, vagy egy KEVE összejövétel a Bethesdában, egy képzés. De az is lehet, hogy a veretes, Cseri Kálmán bácsi által pásztorolt Pasaréti Református Gyülekezet egyik istentisztelete.

Nekem mindenesetre Laci neve elválaszthatatlanul egybeforr a KEVE Társaságéval. Laci többedmagával vette a bátorságot, az elkötelezettséget és a sok fáradtságot, hogy a KEVE megalakulhasson olyan időkben, amikor hittársai többsége sem értette, mit csinál. Tudván, mennyi mindent jelentett és jelent a mai napig nekünk a KEVE, maga a tény, hogy Laci az egyik alapító tag volt, örök hálára kell kötelezzem.

Olvasom hittársaim, barátaim kedves emlékező sorait az oly váratlanul eltávozott Szabó Laciról. *Hogy milyen hihetetlenül szívta magába a tudást, más tapasztalatait, meglátásait – miközben neki szép csendben nagyon is megvoltak a sajátjai. Hogy mennyire szorgalmas volt, és azt milyen alázatosan tette. Hogy mennyire szeretett jó társaságokhoz csatlakozni (elképesztő, hány társaság vallja Lacit – teljes joggal – „sajátjának”) és oda másokat is hívni. Hogy mennyire rajongott családjáért, Juditjáért és a gyerekeiért. Hogy mennyire értékelte a barátságokat, az őszinte kapcsolatokat, a jó beszélgetéseket. Hogy milyen jó humorérzéke volt. És legfőképp, hogy mennyire ragaszkodott az Igéhez.*

Mind igaz.

De nem tudom és nem is akarom titkolni első benyomásomat, hogy a halál azért sok mindent megszépít. Laci tökéletlen volt. Vétkező, sebezhető, halandó, botladozó, útkereső ember. Pont olyan, mint én. Valaki azt írta, hogy Laci mérce volt.

Őszintén szólva életében én Lacira soha nem tekintettem mérceként. Találkoztam már mércével, inkább a Mércével, Jézus urunkkal. Ő igen. Akármennyire szeretem, de Laci azért nem.

És most, Laciról kicsit is mélyebben gondolkodva rá kell jöjjenek és be kell valljam mindenki előtt: Laci számomra (is) tényleg mérce volt már életében, és az testi halálában is. Miben is? Abban, hogy soha nem akart mérce lenni. Hogy mindig az Istennek adta a dicsőséget. *Hogy tökéletlennek, vétkezőnek, sebezhetőnek, halandónak, botladozónak és útkeresőnek vallotta magát. Laci mérce volt és az marad ALÁZATBAN.*

Kedves mosolygó arcára, szolgálatkészségére, kíváncsiságára, barátságára egész életemben emlékezni fogok. Halálát fel tudom dolgozni (mennyivel nehezebb lehet ez Juditnak és a gyerekeknek), mert ez is része a Tervnek. Hiszen ha az övét nem tudnám, hogyan fogom a sajátomat?

Kedves Laci, várva várom az újbóli találkozást, amikor – talán megint egy jó kávé mellett, most én fizetek – immár az Igazság birtokában tudunk Mindent megbeszélni mosolyogva (sokszor nevetve), az örök Élettel és annak minden örömeivel és áldásával telve.

Addig is igyekszem tanulni a mérceként felállított alázatodból.

*Illéssy János*⁴

⁴ A KEVE Társaság korábbi elnöke

A Lengyel család emlékei – Lengyel István, Lengyelné Bodor Ágnes, Lengyel Kristóf

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy ismerhettük Lacit és családját a Pasaréti gyülekezetből, különösen a Pálhegyi Feri bácsi által indított házaskörből. Ott lehettünk a Bringó indulásánál, ahol Kristóf fiunk 14 évesen elkezdhette dolgozó pályafutását, ami különösen meghatározó volt számára.

Majd láthattuk Laci küzdelmeit a Bringóvár felépítése közben és együtt postázhattuk az első, a házasságról szóló újságokat.

Láttuk milyen fontos volt számára a saját és mások házassága, a gyülekezet és a testvérek segítése.

Küzdelmei közben szorgosan kutatta a legfontosabbat a Biblia alapján:

"Mutasd meg nekem az utat, amelyen járjak" Zsoltárok könyve 143,8

Lengyel István, Lengyelné Bodor Ágnes

A pasaréti templomban ismerkedtek meg szüleim Szabó Lacival, én gyerekként ismertem meg őt. 1989-ben apukám ötletére 14 évesen képeslapot árultam a Margit szigeten Laciék bringóhintós pultja mellett pár méterrel a nyári szünet felében. Segítettem Laciéknak reggel a nagyszálló parkolójából felvinni a bringókat reggel és visszavinni este. Napközben meg fél szemmel néha odanéztek Laciék a kempingasztalból és székéből álló "képeslap üzletemre". A szüleimnek ez így megnyugtató volt, szívesen segítettem nekik én is.

Pár nyáron még dolgoztam Laciéknak, akkor fagyit árultam. Mindig kedves volt velem és másokkal is, valamint a vevőkkel is, de határozott is volt, ha éppen azt kívánta meg a szituáció néhány "nem kedves" vevővel.

Pár éve futottam vele utoljára össze a szigeten, biciklivel kerekedett körbe, nézte a konkurenciát, hol mennyi ember van. Bemutattam feleségem is, nagyon érdeklődő volt irányunkban.

Nagyon sajnálom, hogy Lacit elvitte ez a csúnya járvány még fiatalon, aktív korában. Ugyanakkor biztos vagyok benne, hogy ő a mennyben van és jól érzi magát, még ha mi itt a földön szomorúak is vagyunk, hogy ilyen hirtelen eltávozott az élők sorából.

Lengyel Kristóf

A LACI – Kolossváry Judit

A legjobb BARÁT

Az első találkozásunkkor ő volt a mentsváram: csupa „tökéletes” ember között egy esendőségében világító szeretet-csomag.

Sok-sok évvel később:

Biblia iskolába megyünk, messziről látom, ott, a szokott helyen vár rám a kis piros autójában.

- Jó reggelt, érzed ezt az illatot?

Egy nagyot szippantok és az orromban szétárad a gyermekkorom ritka pillanataiból oly jól ismert, és azóta is ínycsiklandó, paraszti füstölt sonka hamisítatlan illata.

- Ez nagyon finom, házi sonka?

Mosolyog. Azzal a Laci-féle tiszta, gyermeki mosollyal.

- Majd megmutatom, ha kiszállunk.

Az út további részében az ilyenkor szokásos beszélgetésben megosztjuk egymással, ki-ki mennyire tudott felkészülni – igeverseket tanulni vagy esszét írni – és hogy épp mi feszít bennünket. Ahogy megérkezünk, izgatott örömmel kér, hogy amit most látni fogok, arról ne beszéljek senkinek. A lélegzetem is eláll: a kis piros autó hátuljában két hatalmas műanyag ládában 15 nagy tábla békebeli húsos Kolossvári szalonna! Most engem néz, az arcán a jól ismert tiszta gyermeki „Laci-mosoly” játszik.

- X.Y. viszi ...ba, így kis ideig nem fognak a családok annyira éhezni, remélem. (Itt megosztotta velem ki és hova viszi, de megígértem, hogy megőrzöm a titkot.) Nézd, milyen szép húsosak!

A legfelső tábla egyik végéből hiányzott egy vékony csík, de kívülről is látszott mennyire jó fajta.

- Megkóstoltam, - mondja - az íze is remek, kérsz egy falatot?

Már nem emlékszem, kértem-e, csak arra, ahogy a szíve is átragyogott a mosolyán.

Kolossváry Judit⁵

⁵ A KEVE Társaság vezetőségi tagja volt

Amikor újra érik a füge - Monty Taylor

Nem emlékszem mikor találkoztam Lacival először, de akkor barátkoztunk össze, amikor a gyerekeink együtt jártak óvodába. Az első közös a hitünk volt. Az évek folyamán világos lett, hogy az értékrendünk nagyon hasonló volt és így egyre szorosabb lett a barátságunk is. Amikor találkoztunk, Laci még fiatal hívő volt, de már akkor is stabil hittel. *Olyan jó volt látni az utolsó években, Isten hogyan formálta Lacit a Bibliaiskolán keresztül. Ugrásszerűen növekedett a hitében az utolsó években. Azt gondoltam, hogy Isten valami új feladatra készíti fel. Nem gondoltam volna, hogy az nem ezen a földön lesz.* Mint lelkész örültem volna, ha Laci tag lett volna nálunk a gyülekezetben, de el kellett fogadni, hogy már volt lelki otthona Pasaréten.

A következő közös a család volt. Pálhegyi Feri bácsi egy jó példakép volt az életében. *Laci igyekezett jó férj és édesapa lenni. Sokat dolgozott a Bringóhintón, de mindig az volt a háttérben, hogy jobb legyen a családjának.*

A harmadik közös a munka és munka erkölcs volt. Sokat beszélgettünk arról, hogy mit jelent jó keresztyén üzletembernek lenni. Laci célja soha nem az volt, hogy gazdag legyen, hanem jó céget akart építeni. Hányszor mondta nekem, „A vevő a legfontosabb.” Laci vágya az volt, hogy minden alkalmazott így bánjon a vendégekkel. Az is benne volt ebben a gondolkodásban, hogy az alkalmazott inkább családtag. *Szívügye volt, aki nála dolgozott.* Hány fiatal először kóstolta milyen a munka a Bringóhintónál. Persze volt, aki nem maradt munkaviszonyban, de Lacinak soha nem volt könnyű egy ilyen döntés. Laci jó céget akart építeni és jó embereket.

Volt egy utolsó közös az életünkben. Kb. 20 éve Laci hívott egy társaságba kosárlabdázni. Tudom Laci testfelépítése eltért a kosárlabda pályán megszokottól, de a lelkesedése és jó kedve elég volt. Soha nem fogom elfelejteni a jellegzetes, de hatékony dobását. A jövőben, amikor pályára lépek azok az emlékek mindig ott lesznek velem.

Pár hónap múlva érik a következő füge termés a kertünkben. Hiányozni fog, hogy hazafelé a munkából Laci megáll egy kis fűgéért. Jó volt látni, hogy mennyire tudta élvezni és mennyire hálás volt ilyenkor. Laci élvezte az életet. Nagyon sajnálom, hogy többet nem tudok együtt örülni vele ezen a földön. De lesz folytatás és az nagyon jó lesz.

Monty Taylor

Laci a „szabadító” – Lefkovics Péter

Lacihoz 35 éves barátság fűzött, sőt ezekben az években mintegy 20 éven keresztül üzlettársak is voltunk.

Laci a szabadító

Megismerkedésünk egy bulgáriai nyaraláskor történt meg. Egy szép nap valaki - valószínű egy szállodai alkalmazott véletlen – ránk zárta a szobánk ajtaját. A mellettünk lévő szobában lakott az akkor még számunkra ismeretlen Szabó László, akinek a segítségét kértük. Ő éppen az erkélyen kint állt, így nem volt nehéz a szóba elegyedés. Aztán a kiszabadulásunk után gyorsan összeemelegedtünk és nyaralási barátság született.

Bringóhintó – Margitsziget

Hazajövetelünk után egy közös vállalkozásba fogtunk, ami sok nehézség leküzdése után nagyon sikeres lett, hála Istennek és hála megfeszített munkánknak és családjaink, barátaink segítségének.

Őszi nagy ünnepek

A magyarországi zsidóság körében közismert, hogy ősszel a zsidó ünnepek alatt szinte mindig szép idő szokott lenni. (lásd még indián nyár) Tudni kell azt is, hogy az ünnepek a naptárban akár egy hónapot is csúsztatnak. Egymásután jön az Újév, Jom Kipur (Engesztelés Napja) és a Sátoros ünnepek, melyek 23 napot ölelnek fel. Laci a vallásomat (magam is zsidó vagyok), szokásainkat és törvényeit egész jól megismerte, mint ahogy én is kereszténységről nagyon sokat tanultam tőle. *Gyorsan hozzá teszem, hogy mindez köszönhető volt Laci őszinteségének, nyitottságának és tiszta jellemének.* Ezt azért mesélem el, mert ezekre a napokra Laci kifejezetten készült, boldog volt, hogy nagyobb lesz a forgalom és ekkor ő természetesen keményebben dolgozott, hiszen én kevésbé tudtam részt venni a munkában.

Adni és adni a közösségnek:

Laci „találmánya” volt a Családi Véralódó Napok a Margitszigeten. Országos hírnévre tettünk szert, hiszen a mai napig az országunkban egy hétvége alatt a legtöbb véralódó nálunk volt. Nagy ötlet volt, hogy a véradást összekötöttük gyereknapi rendezvénnyel és sok egyéb egészségügyi ingyenes szolgáltatással. Lacival együtt megnyertünk sokakat, akik támogatták a munkánkat.

További emberbaráti szolgáltatás fűződik még Laci nevéhez: a Nyugdíjas Napok és a Nagycsaládos Napok. Az előbbiben annyi százalék kedvezményt adtunk, ahány éves volt a vendégünk, míg az utóbbiban annyi százalék kedvezményt adtunk, ahány gyerekkel jött a vendégünk.

Zárómondatként, szokták mondani, hogy nincs pótolhatatlan ember, *de én szerintem Ő egyszeri és megismételhetetlen valaki* – sajnos – volt.

A szomszédból – Pásztor Judit

Lacival és családjával 19 éve vagyunk szomszédok, hetek hónapok is elteltek úgy, hogy nem beszélgettünk, csak odaintettünk, köszöntünk egymásnak. Laci ezt mindig mosolyogva tette.

Ha a Margitszigeten találkoztunk, akkor egy pár percre mindig odajött és kedves szomszéd felkiáltással szintén mosolyogva köszöntött. *Ez a mosolya, kedvessége és segítőkészsége fog megmaradni az emlékemben* és az utolsó beszélgetésünk. Ez egy pár nappal legfeljebb egy héttel a fertőzés kezdete előtt történt, kérdezte, hogy tudom-e....

És akkor valahogy valamiért mind a ketten ráértünk és leültünk málnaszörpözni, és tényleg málnaszörpözni. Mert épp volt egy kis frissen készített szörp a hűtőjünkben novemberben, minden olyan hihetetlen még most is.

Megbeszéltük a málnaszörp történetét, a pandémiát, majd a gyerekeket, majd, hogy ha nem lesz pandémia, akkor nyáron kellene tartani egy nyárbúcsúztató sorbulit, mint ahogy volt a kezdetekben, aztán tavaly előtt is. Ezeket lelkesen szervezte, és szerette a közös eszegetést, beszélgetést.

Nem tudom, hogy lesz-e még ilyen közös sor összejövétel, de az biztos, hogy hiányozni fog nem csak arról, hanem a hétköznapiakban is egy odaintésre vagy egy kedves szomszéd felkiáltásra.

Pásztor Judit, a szomszédból

A kihívásokban is bizakodó - Dr. Rudas László

Laci, aki mindig vidám, jókedvű és bizakodó volt, két gazdasági esemény kapcsán is nagyon komoly kihívásokkal került szembe. Egyszer, amikor a Margitszigetet lezárták átépítés kapcsán és gyakorlatilag hosszú hónapokra ellehetetlenül a vállalkozása – mi akkor ismertük meg – és felajánlottam Neki, hogy a Családi Vállalkozások Országos Egyesülete ír egy levelet Tarlós főpolgármesternek, hogy legalább a részleges működését biztosítsák azoknak a családi cégeknek, amelyek teljesen ellehetetlenülnek a lezárás kapcsán. Laci nagyon meg volt hatva, hogy egy társadalmi, civil szervezet segített neki és mindig kereste, hogy hogyan tudná ezt az odafigyelést meghálálni. Számtalanszor voltunk Nála a szigeten a vendégei, ahol kimagasló szaktudással igazi baráti fogadtatással volt házigazdája a CSAVE rendezvényeknek, CSAVE KLUB napoknak.

Alapítványunk indulásához kértük tagtársaink segítségét és az e-mail kiküldése után pár órával később Ő volt az első „külsős” támogató. Szerénysége okán kérte, hogy ezt ne verjük nagy dobra, mi mégis minden alkalommal elsőként emeltük ki az Ő segítségét, hiszen alapítványunk működéséhez az első téglát Ő tette le.

Aztán jött a következő nagy kihívás, amikor padlóra küldte a vállalkozását a covid és kötelezően be kellett zárni a vállalkozását. Ebben a szituációban is a legfontosabb gondja az volt, hogy hogyan tudja a

munkatársainak, azok családját, saját családját megfelelő jövedelemhez juttatni. Felajánlottam, hogy nyit az Istenhegyi Klinikán egy kávézó, ahová én nem vennék fel személyzetet, hanem örömmel alkalmaznám az Ő munkatársait úgy, hogy a Bringóhintótól szolgáltatást vásárolok, így a létszámát meg tudja tartani.

Laci eljött megnézni a helyszínt, és az első reakciója azt volt, hogy hogyan tudna Ő segíteni, hiszen észrevette, hogy a helyszínről még sok minden hiányzik. Felajánlotta, hogy tud kerti bútorokat, bárpultot, eszközöket biztosítani. *Tehát bár én akartam Neki segíteni, az Ő első gondolata mégis azt volt, hogy Ő hogyan tudna nekem segíteni.* Megilletődtem.

Mindig azt kereste, hogy Ő hogyan tud másoknak segíteni. Isten adjon Neked nyugodt békét, Laci! Hiányzol.

Dr. Rudas László, a Családi Vállalkozások Országos Egyesületének elnöke

Emlékezés Szabó Lacira – Schauermann Péter

Csak pár évvel ezelőtt ismerhettem meg Lacit a Keve Társaság révén. Nem mondhattam őt közeli barátomnak, ritkán is találkoztunk, leginkább KEVE rendezvényeken, mégis megtisztelő és felemelő volt számomra a barátságunk. Mert az a pár találkozás, néhány mélyebb beszélgetés nagyon megmaradt bennem.

Sokat adtak, formáltak engem Laci szavai, maradandó és fontos élményként őrzöm ezeket. Ha Lacira gondolok, egy kedves, mosolygós személy jut eszembe, aki egyszerre tud huncut és fürge lenni, emellett pedig egy mély, elgondolkodó, másokat meghallgató és bölcs ember képe jelenik meg előttem.

Laci őszinte, mély hite példaértékű számomra, és az is, ahogy odafigyelt és érdeklődött a környezetében lévők iránt. Sokat tanultam Lacitól abból a beszélgetésből is, amelyet a Harkányi Termál Hotel jakuzzijában folytattunk, és ő arról mesélt, hogyan vezeti a cégét, hogyan fordul a munkatársaihoz. Természetes volt számára, hogy ha egy alkalmazottjának gyermeke születik, ő ajándék szabadnapokat ad a kolléga számára, „hiszen az apának ott kell lennie a gyermek születése után a feleség és a gyerek mellett”. Ez sokkal fontosabb volt számára, mint hogy a vállalkozása mennyi hasznot termeljen, vagy hogy ő egy új autót vegyen magának.

Ahogy beszélt, a szolgáló vezetés gyakorlata rajzolódott ki számomra, példát adva nekem is arról, hogy ez nem csak megvalósítandó, hanem megvalósítható is. Lacihoz a segítőkészség tulajdonsága is erősen kötődik, a gyakorlati tenni- és segíteni akarás.

Egy olyan személy volt ő, aki felhajtás és feltűnés nélkül áll be a jó ügyek mögé, megbízhatóan és csendesen. Erre utalnak a közösségi médiában megjelent visszaemlékezések, amelyben sok szervezet és kezdeményezés köszönte meg Lacinak azt a sok támogatást, amit számukra nyújtott. Isten gyermeke és Isten szolgálja távozott közülünk Laci személyében, hálás vagyok, hogy ismerhettem, tanulhattam Tőle!

Schauermann Péter⁶

⁶ KEVE Társaság vezetőségi tag

A KEVE Közösségi Napok sugarai – Scharle Péter

A 2010-es évek derekán a KEVE tagságának életviszonyai még megengedték, a tevékenységek összefonódása természetessé is tette az időnkénti kötetlen találkozást. Sok változat létezett. Közöttük hagyománya is, varázsa is volt a korányári Közösségi Napnak, amelyre családtagok, barátok, ismerősök is meghívást kaptak, szeretettel várt résztvevők lehettek. A regisztrált szolgáltató tagok számára valamiféle önkiszolgálat is volt ez az együttlét: kötetlen, laza, nyitott és befogadó lehetőség egymás jobb megismerésére.

Mint a laza kötetlenség általában, egy ilyen találkozás is akkor lehet élményekben igazán gazdag, ha az esetlegességek gondosan elő vannak készítve. Erre kapott évente felkérést egy kis csapat. A feladat a helyszín és az alkalmas időpont felderítésétől a különböző (lelki töltekezéstől játékos és sportos vetélkedésig terjedő, közben a catering minden részletére kiterjedő) program és lebonyolítás megtervezése volt. Két, ilyen tennivalókban kevésbé tapasztalt „önkéntes” (Kolossváry Judit és Scharle Péter) megkönnyebbülve fogadta el a felkérést, amikor kiderült, hogy Laci harmadikként vállalja a kis bizottság vezetését.

Laci javaslatára választottuk heti-kétheti rendszerességű, kora reggeli „üléseink” helyszínéül a Goethe Intézet Ráday utcai, szerény alternatív dizájnnal kialakított kávézóját. Néptelensége – a napi újságokat átfutó néhány korán kelő bölcsész mellett mi voltunk a legkomolyabb, ezért figyelmesen kiszolgált fizető vendégek – illett munkánk hangulatához. Eredményének egyik, 2015-ben keletkezett példája az [ITT olvasható Meghívó](#).

Nagyjából két hónapos tavaszi projektünk élvezetessé tételében Lacinak oroszlánrésze volt. Olykor kétségessé vált, hogy elérhető-e a kívánt cél, de soha nem tartottunk attól, hogy az akadályok elhárításának eszközeit és lépéseit nem tudjuk megtalálni. Ötleteink összjátékká fonódtak, és egy-egy feszültebb helyzetben Laci tárházából mindig előkerült valamilyen ahhoz illő, gondot derűvel oldó adoma vagy sziporka is.

Házigazda üzemmódba kapcsol, ha néha elsőként érkezett. Számon tartotta szokásainkat, feladta a rendelést, és mire leültünk, már hozta törzsasztalunkhoz a kávézó mindenese a reggelinket. Ha ez történt, távozáskor pénztárcánkkal a

kezünkben a pultnál tudhattuk meg, hogy „fizetett már az, aki rendelt” – nem volt könnyű nála korábban érkező viszonzni az ilyesféle figyelmességet. Így és ezért is nagyon jó volt Vele együtt vállalni az egyébként kedvünkre való munka fáradságát.

Dr. Scharle Péter⁷, Professzor Emeritus

⁷, a KEVE Társaság volt alelnöke

Aki örömét lelte a titkon ajándékozásban – Sipos Alpár Szabolcs

Lacit sok évvel ezelőtt, egy korábbi képzésünkben a Budapesti bibliaiskolában ismertem meg. Végigjárta, aztán újra visszajött a Fiúság Akadémiára tanulni. Többször részt vett a konferenciáinkon és bekerült az egyik mentori csoportunkba, amiben több mint három évet voltunk együtt vele rendszeresen.

Tiszteletre méltó volt a nyitottsága. Folyamatosan kész volt tanulni, változni. *62 éves kora, vezetői státusza ellenére egy gyermek nyitottságával ült, kérdezett, figyelt az előadásokon, a mentori csoportban.* Jó volt látni, ahogy a hitében, kapcsolataiban, az önmagára való reflektálásban egyre mélyült, növekedett.

A csendes, figyelmes szeretet embere volt. Érzékeny volt mások testi, lelki szükségére, és ahol csak tudott segített. Dorkasz jut róla eszemben (ApCsel 9: 36-), aki sok jót tett, és amikor meghalt, és elhívták Pétert, azt olvassuk, hogy sokan Péter „elé álltak sírtak és mutogatták azokat az ingeket, ruhákat, amelyeket Dorkasz készített, amíg velük volt”. Azt hiszem, Laci miatt is sokan sírunk, és sokan sok mindent mutogathatunk, amiket tőle kaptunk (bár sokan valószínűleg nem is tudják, hogy ő ajándékozta meg őket, mert igyekezett mindig háttérben, ismeretlenül maradni). Ma is látom magam előtt huncut mosolyát, amikor sikerült neki örömet okozni másoknak úgy, hogy nem tudták: ő az ajándékozó.

Ugyanakkor érdemes megnézni az általa felépített vállalkozást a Margit-szigeten. A környezetébe szépen beleilleszkedő Bringóvár, az igényesen kialakított környezet, a szépen rendbetartott bringók beszélgetések. Ez önmagában is egy elhivatott tulajdonosról tanúskodik, aki jó sáfárként beleteszi a legjobb tudását, szépérzékét a munkájába. Számára a Bringó nem a pénzről szólt. Igényes, egészséges pihenést, kikapcsolódást biztosított másoknak, szeretetből szolgált! Ez a szeretet, igényesség pedig Istent dicsőítette!

Egy picit beleláthattam a munkatársaival való viszonyába is. Többször tanúja voltam, ahogy a munkanap végén egy-egy munkatársa, aki indult hazafelé, odajött hozzá, elköszönt tőle, váltottak pár szót, és elment. Számomra ezek az elköszönések is beszélgetések voltak. A munkatársak nem üres tekintettel, kényszeredetten jöttek, hanem valahogy az volt az érzésem mintha az apjukhoz / nagypapjukhoz jöttek volna elköszönni. Laci is ilyen tisztelettel, szeretettel köszönt el tőlük. A viszony szeretetteljes, családi hangulatúnak tűnt. Tudom, hogy Laci rendet és fegyelmet követelt, de tudta ezt szeretetben képviselni.

Az efézusi levél szerint (4: 15) ez a lelki érettség, amikor igazságot tudunk szólni szeretetben. Annyira jó volt ezt látni! (Ugyanez az érzésem volt, amikor a munkatársait megkérte valamire: személyes,

szerepetteljes, de határozott, tiszteletet parancsoló.) Nemcsak imádkozott a munkatársaiért, hanem szerette is őket! Az egész járvány ideje alatt az egyik legfőbb szempontja az volt, hogy biztosítani tudja az alkalmazottai megélhetését.

Azt hiszem, elmondhatjuk róla, hogy egyre jobban kiábrázolódott benne Krisztus! Engem ez vígasztal elvesztésében. Földi, emberi szinten emészthetetlen a halála. De meg vagyok győződve, hogy az Isten Nagy Történetének, amelyben Jézus megváltó munkája egyre jobban kiteljesedik, Laci is aktív részese volt. Benne is elvégezte Isten az ő Lelke által a megújítását és általa is megjelent Isten szeretete! Hiszem, hogy Isten sokrétűen beépítette Laci bizonyágtételét az ő munkájába, és ezért értelmes és tartalmas élete volt!

Próbálom magam emlékeztetni, hogy neki már jobb odaát! Ő már ott lehet az Atyával, ahol nincs több könny, fájdalom, szenvedés, légszomj... Láthatja megváltó Urát, hite beteljesedését. Nekünk ő hiányzik! De neki már semmi nem hiányzik, osztozik az Atya örömeiben és békeességében! Hálás vagyok, hogy ismerhettem őt!

Sipos Alpár Szabolcs - Fiúság Akadémia

Otthonérzet-teremtés mint szolgálat – Dr. Steiner József

Lacival 1997-ben találkoztam először. A KEVE Társaság ügyvezető igazgatói szolgálatára jelentkeztem, válaszolva a vezetőség felhívására. Teljesen már nem voltam „zöldfülű”, mert mérnöki tanulmányaim után már katonai szolgálatomat is letöltöttem, teológiai képzettséget is szereztem, és két rövid évet már dolgoztam is főállásban - mégis olyan dologra készültem, ami ijesztőnek tűnt egy fiatalember számára. Egy olyan missziói szervezet ügyvezetését készültem felvállalni, amely vezetők és üzletemberek között végzi a szolgálatát.

A KEVE-ből ekkor egyetlen tagot ismertem, a vezetőségből pedig senkit sem. Így jelentem meg a meghirdetett időpontban a felvételi meghallgatáson. Voltak félelmeim, bár azok mind alaptalannak bizonyultak a későbbiekben.

A vezetők egy félkörben ültek, és mindannyian szofisztikált kérdéseket tettek fel nekem. Tudatában voltak ők is annak, hogy nagy a tét a KEVE jövőjére nézve.

Szabó László is közöttük volt. Ő nem újabb fogós kérdést tett fel előéleti, tapasztalataimat illető, hitvallási, vezetési, életviteli témakörben, mint a többiek. Csak mosolygott, és olyan rövid megjegyzéseket fűzött a

meghallgatás során zajló beszélgetéshez, amelyek rendkívül sokat oldottak feszengésemem.

Az akkor még számomra idegen környezetben, társaságban, terminológiában elkezdett kialakulni bennem az érzés: itt szeretnek. Befogadnak. Ez nem idegen környezet, hanem lehet, hogy a jövőbeni lelki otthonom.

Bár több jelölt volt, a vezetőség választása rám esett. 1997 tavaszán el is kezdtem az ügyvezető igazgatói munkámat. Laci az elsők között volt a vezetőségből, aki otthonába invitált engem és feleségemet. Számos alkalommal látogattuk meg ezután Lacit és Juditot.

Lakásukban mindig otthon éreztük magunkat, mert ők ketten mindet megtettek ennek érdekében - spontán, önkéntelenül, természetükből fakadóan. Ez az átélésem meghatározó lett annak tekintetében, hogy mit jelent a Bibliában a bízattatást: „... a vendégszeretetről meg ne feledkezzetek...” (Zsidókhhoz írt levél 13,2.) Nem más ez, mint az otthonérzet-teremtés szolgálata, amire nagy szüksége van mindenkinek, aki nem saját közvetlen környezetében, hanem attól távol tartózkodik valamilyen ok miatt.

Laci viszont most elment. Elköltözött. Bár jobb így mondani: hazament. A mennyei otthonba. Arra a helyre, amelyről Jézus Krisztus így szólt: „Ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek.” (János evangéliuma 14,1-2.)

Urunk tehát otthont készít elő számunkra odaát. Krisztus ezen munkálkodik érterem, teértem, miértünk. És szerintem Laci segít Őneki ebben.

Dr. Steiner József ⁸ PhD., Baptista Szeretetszolgálat – Országos Hitéleti Igazgató

⁸ a KEVE Társaság volt ügyvezetője

Laci, az élethosszig tanuló, rangidős diák – Szalai Zsolt

Lacival a KEVE Társaság rendezvényein találkoztam először, talán a Gerlóczy kávéházban tartott üzleti reggelik során. Szerettem a meglátásait, de még inkább a kérdéseit, ahogy tapasztalt, sokat próbált vállalkozóként sem szégyellte, hogy rácsodálkozzon dolgokra és kérdezzen és tanuljon folyamatosan. És persze a humora sosem hagyta cserben, mindig volt egy témába vágó vicc a tarsolyában, de nem állt tőle távol az önirónia sem, a legjobb fajtából: tudta, hogy értékes ember, akiért Jézus életét adta, de sem ez, sem vállalkozói/vezetői mivolta nem vitte el abba az irányba, hogy túlságosan komolyan vegye magát és pozícióját. Később, mikor munkatársai körében láttam, akkor is megerősödött bennem az, hogy Lacit szeretik és ő is szereti munkatársait.

Később együtt töltöttünk három évet a KEVE Társaság vezetőségében. Nem volt könnyű periódusa ez a KEVE - nek, de Laci mindig támogatólag volt jelen a megbeszéléseken és a megoldás szándékával szólt hozzá a vitákban, egyeztetéseken. Jó volt azt is tudni, hogy mindig ott áll a csapat mellett/mögött imádsággal is. Sikerült megismernem Laci vendégszeretetét is, az egyik első vezetőségi ülésre meghívott minket saját otthonába, majd a számomra első KEVE közösségi napnak pedig a Bringóhintó margitszigeti székhelye adott otthont.

Laci mindig kész volt a segítségre, nyitott arra, hogy meglássa azt, hol lehet, akár apró támogatásokkal is, de előre vinni egy ügyet. Emellett fontos volt számára, hogy össze is kapcsolja az embereket, és maga is egyfajta katalizátora volt a különböző keresztény szerveződések közötti együttműködésnek.

A KEVE Vezetői Akadémia induló csoportjának rangidős résztvevője volt és tapasztalatának megosztásával és őszinte, érdeklődő kérdéseivel nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy mindenki számára emlékezetes évet sikerült együtt töltenünk. Nyitottsága az állandó tanulásra és fejlődésre jól mutatta, hogy komolyan veszi a tanítványi létet, azt, hogy Jézus Krisztus követőiként életünk minden területen fejlődnünk és előre lépnünk kell.

2020. februárjában felhívott, Judittal, feleségével együtt szeretnék májusban a KEVE tagjait meghívni otthonukba egy közösségi együttlétre. Nagy örömmel fogadtam el felajánlását, de sajnos a pandémia miatt arra kellett jutnunk, hogy inkább majd ősszel lesz az alkalom, de a járvány ezt sem tette lehetővé. „Személyesen” utoljára a KEVE októberi online közösségi alkalmán találkoztunk, ahol Laci már betegen, de nagyon aktívan vett részt. Ezután már csak egy sms-t váltottunk a kórházból, majd jött a még mai is nehezen elfogadható hír...

Hiszem, tudom, hogy az elmaradt közösségi együttlétre bőven lesz még alkalmunk Lacival Urunk társaságában az örökkévalóságban.

Dr. Szalai Zsolt⁹, Üzletviteli - pénzügyi tanácsadó,

⁹ A KEVE Társaság elnöke

In memoriam Szabó Laci – Tomka János

Először 1993-ban találkoztam Lacival, amikor meghívtak a KEVE-be. Ő volt a Társaság egyik alapító tagja.

Első emlékem róla: a befogadástól, őszinteségtől és szeretettől sugárzó tekintete. A mennyei hazába való elköltözéséig mindig így találkoztam vele...

Laci másik nagyon fontos jellemzője a hűség volt. Emlékeim szerint ő volt a KEVE egyetlen aktív tagja, aki a kezdetektől, a 90-es évek legelejétől földi élete végéig fáradhatatlanul szolgálta a Társaság ügyét (is). De megélte a hűség fogalmát a mindennapokban is: mindig betartotta az ígéreteit, illetve őszintén megmondta, ha valamit nem tudott vállalni...

Harmadszor, ha valakit, akkor Lacit jellemezte az egész életén tartó tanulás vágya, a tudásszomj. Megragadott minden tanulási lehetőséget: képzéseket, fórumokat, konferenciákat, műhelybeszélgetéseket, személyes beszélgetéseket. És mindig őszintén kérdezett...

Negyedszer: Laci lételeme volt a barátság ápolása. Nem tudom számba venni, hogy hányszor hívott meg ebédre vagy kávéra – közben ügyelt arra, hogy nekem lehetőleg ne legyen időkiesésem, ő jött el munkahelyemre a kantinba...

Két utolsó személyes emlék 2020. augusztusából, a Covid második hulláma előtti hetekből való. Külföldön élő lányunk itthon volt a három unokánkkal. Spontán elmentünk a Margitszigetre bringózni. Laci egyik munkatársa szólt neki, hogy ott vagyunk. Laci örök mosolyával megvendégelte a családot kávéval és üdítővel, és nem engedte kifizetni a bringózás árát... Két hét múlva Judit és Laci jött el hozzánk, a több órás beszélgetésünk emléke még sokáig fog élni bennem.

Dr. Tomka János ¹⁰, PTF tanszékvezető, főiskolai tanár

¹⁰ a KEVE Társaság korábbi elnöke

Laci, a családok angyala – Ujvári Enikő

Laci szerette a gyerekeket, fontos volt neki a családok ügye, igazi közösségépítő ember volt, abban az értelemben, hogy belülről, szeretetre méltó személyiségével, a pusztán jelenlétével épített minden közösséget, aminek tagja volt.

A Három királyfi, Három Királyné alapítványnak, rajtuk keresztül a gyermekvállalás előtt állóknak, a gyerekeknek és családoknak is visszatérő támogatója volt, de ennél több is.

Laci a családbarát vállalatok Balansz Közössége ideáljának megtestesítője, éppen ezért a több, mint 500 tagot számláló csoport egyik legismertebb, legjellegzetesebb alakja is volt.

A Három Királyfi, Három Királyné Mozgalom Balansz Programja a munka-magánélet harmónia megteremtésén dolgozik, családbarát szemléletet terjeszt a munka világában.

Minden évben keressük a legemberségesebb vállalati kultúrával rendelkező kis és nagy cégeket, ahol a vezetők a kollégákat sorsukkal, élethelyzetükkel együtt, teljes emberként kezelik és velük partnerként dolgoznak együtt. Ez olyan ügy, ahol Lacinak helye és küldetése volt.

A tudatosan alkalmazott, vezetői ars poetica-ként megfogalmazott családbarát és emberközpontú vállalatvezetési modell nem is olyan régóta kezd természetessé válni Magyarországon. Amikor 2009-ben a Mozgalom elkezdte munkáját, vagy 2012-2013-ban elkezdődött a Balansz Program tevékenysége a munkaerőpiac szereplőinek szemléletváltásáért, még rendkívül nehéz volt olyan cégeket találni, akik ezzel foglalkoztak, vagy akár csak értették a létjogosultságát és hihetetlen erejét ennek.

Az első „Az Év Családbarát Vállalata” pályázatunkra még csak pár vállalat jelentkezett, annál nagyobb dicsőség, hogy a Bringóhintó, Laci vezetésével már ekkor benne volt az élbolyban. Úttörője volt ennek a kultúraváltó vállalati mozgalomnak, amelyhez egyszerre kellett emberi nagyság, felelős vezetői attitűd és érzékenység a jövő kihívásai iránt.

De Laci nem csak a vállalatáért, a munkatársaiért és azok családjaiért érzett felelősséget, hanem inspiráló tagja volt a közösségünknek is. A Balansz Program pillérei: a közösség, a mindenkor legjobb gyakorlatok megosztása, a pozitív, megoldás fókuszú gondolkodás. És Laci megosztott, érdeklődött, javasolt, felajánlott, segített és tudott segítséget kérni is. Találkozóinknak törzsvendége volt és

kedvességével mindig nyomot hagyott a jelenlétükben. Kimeríthetetlennek tűnő pozitív energiája mellett az egyik titka talán az volt, hogy Laci mindig előre menekült.

Ha nehézséggel találkozott, a panasz helyett az aktivitás volt rá jellemző. Laci különleges életfilozófiájáról egyik filmélményem jut eszembe, „A jövő kezdete” (Pay It Forward) című filmben egy kislány mozgalmat indít, aminek működési elve: ha valaki segít rajtad, te is segíts másik három emberen. Laci ennél eggyel előrébb járt, ő akkor is másokon segített, amikor egyébként neki is kellett segítség.

2020. november 4-én „Ágazatok közötti tudásátadás” címmel tartottuk az utolsó, online meet-up-unkat, amin Laci is jelen volt a szokott nyitottsággal, kicsit náthásan. Ezért is volt olyan fájdalmas a hiánya két hét múlva a Családbarát vállalat (online) díjátadó gálán. Pedig szeretett velünk ünnepelni, egyik korábbi gála után írta:

”Feledhetetlen ünnepként éltem át a gyönyörű estét, köszönet érte!!!! Laci”

És hogy mi mit érzünk? Hiányzott és ma is hiányzik. Egyik több ezer fős mentor vállaltunk HR főosztályvezetőjének szavai fejezik ki legjobban mindannyiunk érzését:

„Nem térek magamhoz, nem tudom elhinni, hogy Szabó Lacit elvesztettük. Mindig olyan derűs volt, tele tervekkel, felelősséggel azok iránt, akiknek a Bringóhintó adta a megélhetést. Nekem Ő mindig példa volt arra, hogy kisvállalkozásként, hogyan lehet példát mutatni, jó ügyek mellett kiállni, legyen szó beteg gyermekek gyógyításának támogatásáról, akár a Családbarát gondolkodás terjesztéséről, megmutatva, hogy kis céggént is lehet nagy dolgokat megvalósítani és ha azok hatnak a mikrokörnyezetben, példaként szolgálnak másoknak is, nem a haszon reményében, hanem mert hitt abban, hogy ezzel is jobbá válik a világ. Laci emberszeretete emblematikus volt, ott volt mindig, mindenhol, ahol a családbarátság szóba került. Egy nagyon JÓ EMBERT veszítettünk el!”

Amit tanultunk tőle, a nyitott, őszinte, vidám segítőkész életet és emlékeinkben a mosolyát magunkkal visszük így ő a szívünkben velünk marad.

Ujvári Enikő – Három Királyfi, Három Királynő Mozgalom alelnök, BALANSZ program vezető

Köszönet-morzsák, Neked, a Bethesdából - Velkey György János

Sok éven át szíveden viselted, Laci, a bethesdás munkatársak közösségét. *Nemcsak adtál, hanem személyre szólóan ajándékoztál.* A Te szívügyedet, a Bringóélményt. Sok-sok élményt tettél lehetővé ezáltal azoknak az embereknek, akik talán soha nem engedhették volna meg maguknak, és családjuknak, ezt a kikapcsolódást. Ünnepet hoztál az életünkbe! Soha nem felejtjük el! *(a Bethesda Gyermekkórház közössége)*

„Szeretném megköszönni a bringóutalványt! Édesapámmal az utolsó közös nyarunkon csináltunk egy nagy családi bringózást hosszú évek után ismét, és mint később sajnos kiderült nagyobb lett annak a napnak, az emlékek az értéke, mint bárminek valaha.

Ezért mindenképp köszönetem és hálám, mert nagy betegségében is igazán élvezte velünk azt a napot és a bringóutalvány nélkül ez nem történhetett volna meg és nem emlékezhetnénk rá úgy, hogy még egyszer, mint apa a családjával vidám legyen és szép emlék legyen.

Köszönöm!” *(Abért Attila, informatika)*

„Személyesen, vagy valamelyik nagykorú gyermekem által, mindig kihasználjuk ezt a remek lehetőséget! Imádjuk a Margit-szigetet, gyönyörű, békés környezet, virágok, fagy, boldogság. Egyszer Bringóhintóval tesszük meg oda-vissza az utat, kissé tempósabban, majd sétálva ismét. Amikor megkapjuk a bringós utalványt, rögtön versenyre kelnek, hogy kié lehet abban az évben. Kortalan szórakozás, ami kicsit megmozgat, bár ha akarom, csak utazok benne és a gyerekek tekerik. Köszönjük szépen a lehetőséget!!!”
(Szabó Csilla, asszisztens)

„Mi nagyon szeretjük a Bringóhintót, 3 gyerekemmel egy teljes napos kiruccanást szoktunk szervezni köré. Minden alkalommal várom, hogy még mindig kapunk-e meghívást. Örülök a lehetőségnek, hogy ezúton megköszönhetem ezt a kedves ajándékot.

Szeretettel: *(Vörös Annamária, Gyógyszertár)”*

„Az élet, amikor megajándékoz egy lehetőséggel, fel-kihasználjuk vagy nem... Bringóhintóztunk, életünk egyik meghatározó élménye lett. Nem egyszer, többször.

Köszönjük.”

(Tógyer Éva)

„Hálásak vagyunk Szabó Lászlónak és munkatársainak a korábbi karácsonyokon felajánlott Bringóhintó jegyekért. Családunkban szokássá vált, hogy nagylányunk szeptemberi születésnapját egy közös bringóhintózással ünnepeljük meg. Íme néhány fénykép a számos unokatesó részvételével zajlott közös bringózásokról.”

(Fogarasi család)

„Minden napközis táborban a gyerekek egyik legkedvesebb élménye volt, mikor elmentünk bringózni.

Emellett sérült gyermekek

táboroztatásához mindig hozzájárultak, elég volt odatelefonálni és máris

rendelkezésünkre állt ingyen 8-10 hintó. Ezek a

gyerekek sokszor első alkalommal jártak Budapesten, a szigeten, akkor láttak először Bringóhintót, így egy nagy élménnyel tudtunk hozzájárulni az gyógyulásukhoz.” (Táborvezetők)

„Ötéves kis unokahúgom nemcsak óvatosan ismerkedett, hanem nagyon élvezte is a Margit-szigeti körutazást a bringóhintóval. Nagyon köszönjük!” (Dr. Mikos Borbála)

„Gábor unokám hat, Kinga három évesen ült először a Bringóhintón, igaz Kinga először csak a csomagtartón. Később minden méretet és nevet kipróbáltunk, néha csak futottam utánuk,-vicces lehettem. Búcsúzásul azt mondták: Jutka, te csak ülj fel, majd mi hajtunk! Köszönjük az élményt adó ajándékot! (Dr. Simon Judit)

Isten Veled, Laci, találkozunk...és a mi 650 bethesdás családunk birngóhintózási történeteit itt a Földön addig is naponta emlékeztetnek bennünket Rád!

Bethesda Gyermekkórház

Dr. Velkey György János -Bethesda Gyermekkórház, főigazgató

Szabó Lacira emlékezünk - Dr. Veress Gábor és családja

Laci 1958-ban született, én 1938-ban így közöttünk majdnem egy emberöltő korkülönbség volt. Én megöregedtem, de őt mindig fiatalnak éreztem. Lacit már több, mint 20 éve ismerem. Boldogan emlékezem arra, hogy a Keve rendezvényeken, a Margit szigeten, a Veszprémi Egyetemen, a lakásukon és bárhol találkoztunk, mindig vidáman, kötetlenül beszélgettünk.

Laci a mindig mosolygó

Laci váratlanul, fiatalon távozott az égi hazába. Mi mégsem panaszkodunk, *nem szomorkodunk, mert Laci az örök mosolyával mindig mindenkit boldoggá akart tenni, így most is azt kéri tőlünk, hogy örömmel emlékezzünk rá.*

Laci mégis nagyon fog hiányozni nekünk.

Laci a Keve szervezője

Emlékeim szerint Laci igyekezett minden Keve rendezvényen, az Istentiszteleteken részt venni, minden akciót segíteni. Én is sok Keve rendezvényen vettem részt, a Keve tevékenységét fontosnak és hasznosnak tartom. Laci felkérést kapott, hogy a Keve tagokkal beszélgessen, így 2016. március 5-én (mostanában öt éve!!!) örömmel számolt be a vezetőségnek, hogy a Dizseri Tamás¹¹ díj átadón találkozott velem, és sok mindenről beszélgettünk. Emlékem szerint elmondtam neki, hogy sok közösségi munkát végzek, számtalan társadalmi szervezet vezetőségében dolgozom, így nem marad elég időm a Kevében aktív munkát végezni.

Laci a mindig figyelmes és békét kereső

Laci mindig mindenkihez figyelmes volt, a Bethesda összejöveteleken mindenkit sok szeretettel üdvözölt, pogácsával, itallal, hellyel kínált, figyelt arra, hogy mindenki jól érezze magát. .

A hitbéli és szakmai Keve megbeszéléseken mindig mindenre odafigyelt, de emlékem szerint ritkán szólt a témákhoz, kerülte a konfliktust. Mindig nagyon figyelt arra, hogy minden beszélgetés, vita békés legyen. Csendben próbálta a konfliktusokat elsimítani. Bármilyen téma került szóba, Laci mindig a békét kereste, az ütközéseket kerülte.

Laci a büszke családapa

¹¹ Dr. Dizseri Tamással, a Bethesda Gyermekkórház egykori igazgatójával, jó barátságban voltam, 2003. január 18 - án, halála előtt két nappal, Tamásék nálunk ebédeltek)

A lakásukon tett látogatásunk alkalmából különösen, és ha bármikor bárhol találkoztunk. *mindig boldogan beszélt a gyerekeiről, a szorgalmukról, sikeres tanulóikról.*

Laci a minőségügyi szakmérnök

A korábban kialakult barátságunk alapján Laci beiratkozott a Veszprémi Egyetem (mai nevén Pannon Egyetem) minőségügyi szakmérnöki képzésére, ahol több tantárgy oktatója voltam. Laci nagy szorgalommal, vidám diákként tanult és 2004.januárjában minőségügyi szakmérnöki oklevelet szerzett. Azt mondta, hogy a tanultakat jól tudja hasznosítani a bringó-hintó munkában.

Laci a bringóhintós

Nagy családuk (5 gyerekem, 13 unokám) örömmel vette igénybe Laci bringó-hintó szolgáltatásait.

Kinga lányom például a bringó-hintós emlékekről az alábbiakat írta.

„Nekem és családomnak számtalan örömteli pillanatot szerzett az unokatesókkal, barátokkal közös bringó-hintózás. Tavasszal alig vártuk - főleg Dávid (fiam), akinek akkor még csak ennyi lehetősége volt az autóvezetés gyakorlására, - hogy újra mehessünk bringózni együtt...örök élmény marad számomra.

Réka (lányom) a budapesti Eötvös József Gimnázium tanulójaként minden évben részt vett a Walk the Wish nevű rendezvényen, amely szeptemberente a Csodalámpa Alapítvány éves adománygyűjtő alkalma volt hogy minél több súlyos beteg gyermek kívánságát tudják megvalósítani. Szendvicseket is készítettek a séta utáni piknikhez, aminek Szabó László adott helyet, teret és jó hangulatot.”

Sohasem fogom elfelejteni, hogy elfogadóan, de kétségbe esve számolt be 2013-ban arról, hogy az árvíz a Margit szigeten elmosta a bringó hintó működését.

Miért ilyen korán hagyott itt minket?

Laci 62 évesen, fiatalon fejezte be a földi pályafutását. Kinga lányom róla a következőket írta: *„Örök kérdés számomra: miért az ilyen értékes emberek távoznak ilyen hamar? (Talán van valamiféle válaszom is: az ilyen emberek halála mélyebben megérinti az embereket, s így talán növeli a jóságot a világban, de a szándékot mindenképpen...)”*

Igen, Laci élete és halála növelte a jóságot a világban. Köszönjük Laci!

Dr. Veress Gábor és családja

Szabó Lacira emlékezve - Zaymus Vince

A Keve Társasággal Dr. Tomka János volt egyetemi évfolyamtársam révén kerültem kapcsolatba, aki pár évvel ezelőtt meghívott egy Trinity Fórumra, amelyen mély lelki élménnyel gazdagodtam.

Lacit a KÉRME és az ÉRME rendezvényein ismertem meg. **Mindig szerényen, barátságosan viselkedett, öröm volt vele találkozni!**

E két egyesület tagjai között is népszerűsítettem az évente megrendezett Deák András keresztény asztalitenisz emlékversenyünket, amelyet a Regnum Marianum katolikus közösség és a KDNP Sportbizottsága nevében Fodor Artur barátommal együtt szerveztünk. 2014-ben az egyik KÉRME rendezvényen Laci felajánlotta nekem, hogy cége, a Bringóhintó Kft. szívesen szponzorálná a versenyünket. 2015. januárjától kezdve minden évben ő jelentkezett, megbeszéltük, hogy hány díjazott lesz. A verseny helyezettjei értékes Bringóhintó utalványokat kaptak Lacitól, amelyekkel kedvezményesen szórakozhattak a Margitszigeten.

Ezekon a versenyeken a 10 éves gyermekektől a nyugdíjasokig minden korosztály képviselve volt. Amatőr és igazolt versenyző kategóriákban egyéni és páros versenyeket rendeztünk alkalmanként kb. 100 résztvevővel.

Az eredményhirdetések során kb. 60-70 érem ill. Bringóhintó utalvány lett kiosztva a helyezetteknek. Laci vagy a versenyt megelőző délután vagy a verseny reggelén hozta el a borítékokba szépen összecsomagolt bónókat, és a Bringóhintó rollup plakátot, amit kitettünk a verseny helyszínén, a Marcibányi téri asztalitenisz csarnokban.

Minden díjazott nagy örömére szolgált, hogy az érem mellé egy Bringóhintó utalványt is kapott!

Laci érezhetően a munkatársaival is nagyon jó baráti kapcsolatban volt, Tripsó Gábor és Simon Andor kollégái segítségével lettek kiállítva a bónók.

Laci, nagyon megrendített, amikor eljutott hozzám a hír, hogy a jövőben te már a Mennyországból fogsz segíteni bennünket! **Nagyon köszönjük neked az önzetlen és szerető magatartásodat, amivel nemcsak bennünket, hanem nagyon sok embertársadat megajándékoztad! Átsugárzott általad a Gondviselő szeretete!**

Az örök világosság fényeskedjen neked!

Zaymus Vince

Regnum Marianum közösség, KDNP Sportbizottság

Mellékletek

1. számú Melléklet – Videó - Szabó László a KEVE Társaságról

[Az ITT elérhető videó a KEVE Társaság fennállásának 25. évfordulójára készült. Ebben a videóban Szabó Lacit is hallhatjuk, nem csak a KEVE Társaságról...](#)

A megemlékező kötetet szerkesztette és gondozza: KEVE Társaság
Készült: 2021. május